

ROZTUCZYĆ SIĘ (1) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w roz-).

[*praet 3 sg m roztuczył się. ◇ 3 pl m pers roztuczili się.*] ◇ *plusq 3 sg m był się roztuczył.*

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (trzy z niżej notowanych przykładów) s.v. roztuczyć.

Stać się grubym i otyłym; przen: rozpieścić się: [Iáko y Prorok święty o Zydach niewdzięcznych mowi: Iż gdy sie miłośnicy roztuczili/ tedy ięli wierzgąc/ rofkochawfzy sie á vtywfzy/ tedy opuścili á zámomnieli Páná Bogá WujPosN 1584 II 290 (Linde s.v. roztuczyć).]

roztuczyć się czym: NiemObr 164 cf »roztuczyć się i ukochać«.

[*roztuczyć się w czym: Roftuczili sie y otyli w wielkich zbytkach swoich/ wielkie brzuchy máią/ koniecznie muszą sie przepościć/ chcąli sie kiedy wćisnąć do niebá. WujPosN 1584 II 369 (Linde s.v. roztuczyć).]*

Szeregi: »roztuczyć się i ukochać«: odiawfzy mu one dochody/ y bogáctwá/ ktorými sie był roftuczyl y vkochál NiemObr 164.

[*»roztuczyć się, (i) utyc (a. otyć)«: Roftuczyl sie moy miły/ y iął wierzgąc: Roftuczyl sie/ vthyl [incrassatus, impinguatus]/ y ftał sie rozbitym Leop Deut 32/15 (Linde s.v. roztuczyć); WujPosN 1584 II 369 (Linde s.v. roztuczyć).]*

Synonimy cf ROZTUCZEĆ.

Formacje współrdzenne cf TUCZYĆ.

Cf ROZTUCZENIE, ROZTUCZONY